

Rozhovor s Prohlášeným Živým Člověkem, paní marcelou

BÝT PLNÝ BOHA A CTNOSTÍ – TO JE „BOHA-TSTVÍ“

Zdeněk Vojtíšek

S paní marcelou mrózek (*1985), dříve marcelou z RODu mrózek, jsem se poprvé setkal v listopadu roku 2023, v období, kdy jí byly na základě rozhodnutí soudu odebrány děti (později měla i zakázán styk s nimi). Dle jejích slov: „Můj příběh se týká matky, co údajně propadla ‚sektě‘, vedla dle názoru soudu zahálčivý způsob života, čím mravně ohrožovala své děti a děti jí musely být odebrány. V průběhu měsíců červen – září 2023 byl tento příběh také 3x uveden našimi ‚nestrannými médii‘ na serveru novinky.cz, redaktorem deníku Právo...“. – Paní marcela vypráví svůj příběh ve své internetové prezentaci Orlica¹ a napsala ho také do rubriky „duchovní cesty“ Náboženského infoservisu.²

Před dvěma lety vás soud zbavil péče o děti. Jak to tehdy bylo?

Stala jsem se ženou, mámou, jež nasloučala svému srdci a intuici, ctíla přání a potřeby svých dětí, čímž jsem neuposlechla „systém“, děti mi byly odebrány a svěřeny do péče „systému“ – školy... Náš příběh se týkal takřkajíc dvou rozporů a z toho plynoucích obvinění založených do jisté míry hlavně na předsudcích, předpojatosti a vytvořených domněnkách:

- 1.individuální (domácí) vzdělávání mých dětí svou cestou, versus „povinnost“ klasického vzdělávacího systému,
- 2.ctění svobodné volby jako takové, která je základním zákonem Vesmíru, versus právní systém a jeho „povinnosti“ v rámci ČR.

Prošla jsem verdiktem „vinna“ za přečin mravního ohrožování výchovy mých dětí a soudním zákazem styku s mými dětmi v období od půlky září 2023 do června 2024, s povolením 1 dopisu týdně. Díky domluvě s otcem dětí jsem je poprvé znovu viděla po cca 6 měsících, v březnu 2024.

Ze snahy „státu“ o vězení s ostrahou jsem došla k podmínce a pokutě 20 tis. Kč, která se postupně splácí...

Jaká přesvědčení Vás tehdy motivovala k Vašemu jednání? Jaký je Váš vztah ke státu a jeho úřadům?

V prvé řadě láska k mým dětem, posléze mé vědomí, poznání a svědomí.

Děti mi byly soudem svěřeny do péče po vzájemné dohodě mezi mnou a otcem

dětí počátkem roku 2019, kdy jsme se rozešli po 14 letech našeho vztahu. Coby rodič, který znal své děti nejlépe a byl s nimi téměř „denodenně“ od jejich narození, jsem cítila, že pouze my rodiče, průvodci našich dětí, jsme plně zodpovědní za jejich citový, rozumový a mravní vývoj. Na nás záleží, aby z nich vyrostly silné a láskyplné bytosti, které skrze rozvoj svých přirozených schopností, nadání a talentů se budou moci stát plnohodnotnými členy našeho společenství – všech obyvatel planety Země.

Od nepaměti jsem ctíla jak náš stát, tak i jeho úřady. Poznala jsem však, že je tady i mezinárodní právo, kanonické a přirozené (mravní) zákon, které jsou nadřazené našemu vnitrostátnímu právu.

Za vším výše uvedeným jsem si stála a díky tomu vzniklo nepochopení mezi mnou a státem ČR.

Vím, že jste děti učila doma a že jste školu nazvala Orlica. Co bylo pro vaši školu charakteristické?

Souhlasí. Od července roku 2021 jsem měla schválené domácí vzdělávání mých dětí v rámci běžné základní školy, kterou kdysi navštěvovaly – syn 1. třída, dcerka 3. třída.

V červenci roku 2022 došlo k přestupu fyzických osob mých dětí na „školu Orlica“, celým názvem Společenství ORLICA – škola ozdobou života, šk., která přišla

na světlo světa tak říkajíc díky navedení shora. Šlo o školu mezinárodního charakteru (a to i díky pozdější spolupráci se Společenstvím Prohlášených Živých

Člověků ze Slovenska, Čech a Moravy, působícího na úrovni sui generis),³ a z důvodu naplňování jejích cílů, mj. coby společenství hájícího základní lidská práva a svobody dle Rezoluce OSN č. 53/144 (Deklarace o „obhájících lidských práv“), musela stát mimo jakýkoliv vliv státu a jeho kontrolu, a nebyla proto zapsána do státního „Školského rejstříku“.

„Škola Orlica“ byla zřízena pro každou vědomou

bytost, ať už s právním statutem v roli „člověka“ či v roli jeho „osoby“. Její hlavní charakteristika by se dala popsat slovy: „... aby nám bylo umožněno znovu se rozpomenout“ – kým jsme, jaké je mé poslání, přirozené talenty a nadání a čím mohu skutečně přispět širšímu celku – svému bytí a žití tak, ať prožiju svůj život v radosti, naplnění a lásce, moci se nadále rozvíjet a zakusit, i kdyby na malý okamžik, skutečně plnohodnotný život.

Jak to je s vašimi dětmi teď?

Děti zůstaly v péči otce, se kterým od půlky září 2023 žijí. Ze začátku proti jejich svobodné volbě, dnes už z vlastní vůle a rády. Budují si s ním a jeho rodinou vztah, o který díky dřívějšímu narůstajícímu nátlaku systému přišli, za což jsem nesmírně ráda.

marcela mrózek.

Jelikož žiji ve Zlínském kraji, děti v Moravskoslezském, vídávám se s nimi zhruba co dva týdny, kdy za mnou přijíždějí na víkend. Ráda bych to do budoucna změnila a přesunula se blíže k nim.

Vlivem faktu, že náš stát k dnešnímu dni doposud neuznal „školu Orlica“ coby nevládní organizaci bez přiděleného IČ tak, aby mohla v pravdě nadále naplňovat své cíle, děti od půlky září 2023 navštěvují denní docházku v rámci tradičních základních škol ve městě, kde žijí. Zdá se, že jsou spokojené. Ani ne tak z hlediska způsobu výuky na tradičních školách, na který si museli navyknout, jako na společenský život se svými vrstevníky, který je mnohemu učí.

Kdykoli mi píšete, má Vaše jméno i jména Vašich dětí malá počáteční písmena. Proč?

V průběhu roku 2021 ke mně začaly přicházet informace o dvou možnostech fungování v rámci našeho právního systému (více námořní a kanonické právo).

Jedna z nich znázorňuje u nás obvyklé a zavedené subjekty práva, tj. fyzické a právnické osoby, které coby člověk zastupujeme (jména psaná velkými písmeny), druhá je naše fungování v postavení s právním statusem v roli „člověka“, která by však měla nastat teprve ve chvíli, kdy jsme ochotni převzít zpět plnou odpovědnost za svůj vlastní život, své jednání, myšlení a činy. Coby vědomý člověk víme, co bychom měli a neměli dělat, jdeme druhým příkladem a měli bychom dostat všem svým dřívějším závazkům, povinnostem a slovu, ať už v postavení člověka jako takového či jeho dřívější role „osoby“, kterou zastupoval.

V červenci roku 2021 jsme já i mé děti dospěli k rozhodnutí ze své svobodné volby v pokračování naší další životní cesty v postavení v roli „člověka“, který se píše malými písmeny.

Kam jste se za tu dobu, co se známe, posunula? Jak se vaše přesvědčení vyvíjela?

Mám pocit, že jsem od té doby prožila mnoho životů a jako bych konečně opravdově dospěla. Coby tzv. „hloupý Honza“ jsem se vydala do světa na učení, a vrátila jsem se zpět domů plná nesmírného bohatství – velkého poznání a prožitých zkušeností.

Uvědomila jsem si, že dospělost není o věku, výkonu svého povolání, zabezpe-

čování hmotných statků a plnění svých občanských povinností.

Pravá dospělost znázorňuje vyzrálост našeho ducha. Je to hluboká vděčnost za vše prožité – to dobré i zlé. Je to smíření se s tokem života, přijetí jednoduché pravdy a to, že veškeré události, které prožíváme (i když jsou nemilé a často jim nerozumíme), se dějí v našem nejlepším zájmu (pro náš rozvoj).

Pravá dospělost, vyzrálост, je Láska a Mír, které jsou ukotveny hluboko v našem nitru. Je to vědomí, že naším hlavním posláním je – jen být a žít ... a konat v souladu s přírodou to, co je dobré pro všechny (širší celek).

To je moje cesta. To je můj příběh Orlice.

Co vás na této cestě nejvíc obohatilo a co Vás naopak nepříjemně překvapilo?

V období, kdy jsem prožívala svá největší muka a žal (odpoutání od mých dětí ani ne tak fyzického charakteru v období zákalu styku s nimi jako spíše energetického charakteru, kdy jsem se potřebovala smířit s tím, že je musím „nechat jít“, aby se mohli sami za sebe dál rozvíjet a naplnit své vlastní poslání), jsem měla to štěstí poznat ryze opravdového přátelství, čisté lásky a lidskosti v nás.

To je za mne skutečné bohatství a také skutečný význam toho slova. „Bohatství“ – být plní Boha, ctností v nás. Děkuji za každou jednu z nich.

A co mne naopak „nepříjemně“ překvapilo? Na základní škole mne učili o autoritách „státu“, které bychom měli ctít a měly by tady sloužit pro naši ochranu. Z vlastní zkušenosti jsem však zjistila, že čím větší snaha o plnění své povinnosti coby „obhájce lidských práv“ (stížnosti o protiprávní jednání, porušování základních lidských práv a svobod, porušování zákona aj.), tím větší protitlak „systému“ (jeho ovlivňování, zastrahování, dehonestace jména skrze mediální kauzy, fyzický i psychický nátlak aj.).

Jak v České republice, tak ani na úrovni mezinárodní, kam jsem došla, se vědomě nectí svobodná volba lidské bytosti, včetně jejího práva na změnu svého právního statusu z role „osoby“ na „člověka“.

Za ochranu svého soukromí a své rodiny je člověk potrestán, jeho osoba uznána vinnou, a děti mu jsou „neprávoplatně“ odebrány.

Dochází k porušování nejen samotných lidských práv, ale i přirozeného zákona jako takového.

Dítě se nebere za rovnocenného partnera, kterého se zeptáme na jeho přání a potřeby, ale raději ho odebereme jeho mamince, zakážeme mu soudně styk a postaráme se tím o to, aby byl dostatečně dlouho bez vlivu toho, ke komu „vzhlíželo“, měl ho ze SRDCE rád a on jeho, a tím ho postupně zpracujeme, aby si navykl na to, co je obvyklé a zavedené. Zda už správné, spravedlivé, v pravdě, se skutečným zájmem o druhého, je už věc druhá.

Co byste ráda vzkázala čtenářům?

„Pošli to dál...“ V letech dospívání jsem si zadala do Vesmíru dvě přání: 1. poznat pravou Lásku, a 2. změnit svět k lepšímu...

Uvědomuji si, že jsem v životě nadělala spoustu chyb, ale vím také, že jsem se v každý jeden okamžik snažila, co nejvíce jsem uměla, a cítím, že zrovna o to tady jde.

Snažit se. V každý jeden den. Nikdy není pozdě začít znovu. Přijmout to, co se stalo, pochopit, že šlo o naši cestu růstu, odpustit sobě i druhým a... naučit se mít skutečně a ze srdce rád... To je dospělost, opravdová vyzrálост.

Je důležité mít na paměti, že to, co bylo, již nezměníme, můžeme se z toho jen poučit...

To, co bude, netušíme. Je tady přespříliš proměnných a podnětů zvenčí.

To jediné, co můžeme skutečně ovlivnit, je naše dnešní počínání, naše myšlení, cítění, vnímání a konání...

Změna světa k lepšímu začíná u změny sebe sama. Když se nám povede změnit sebe, začneme tím měnit i své okolí – rodinu, přátele, prostor, ve kterém žijeme... Tady to vše začíná.

Závěrem bych ráda uvedla jeden z Buddhových výroků: „Vaším úkolem je objevit svůj svět, a pak se mu z celého srdce věnovat.“ To je, oč tu běží. A to ze srdce přeji každému z vás.

Děkuji za rozhovor.

Poznámky

- 1 Orlica [online], dostupné z <https://orlica.cz>.
- 2 Příběh ORLICA, *Náboženský infoservis* [online], dostupné z <https://info.dingir.cz>.
- 3 Více: VOJTÍŠEK, Zdeněk, Jak se osvobodit z korporace: reportáž z návštěvy u živých lidí, tamtéž.

Medailonek autora je na straně 109.